

Az aradi vértanúkra emlékeztek

Október 6-án, a nemzeti gyásznapon a magyarkanizsai Nagytemetőben a Cifraszűr vegyes kórus előadásában a Himnusz közös elénekülésével kezdődött a főhajítás a tizenhárom vértanú tiszteletére. A megemlékezésen részt vettek Magyarkanizsa önkormányzata, a helyi közösség, valamint az MNT, továbbá a szabadkai magyar konzulátus képviselői is. Dr. Zapletán Géza főesperes rövid szertartását követően Kávai Szabolcs, történelemtanár mondott ünnepi beszédet, melyben hangsúlyozta:

– 1848. március 15-e és 1849. október 6-a két, egymástól elválaszthatatlan eseményt magában foglaló dátum. Az első a forradalom és szabadságharc kezdetére, míg a második a leverésére és az azt követő megtorlásra emlékezteti az utókort. Az új- és legújabb kori nemzeti történelmünk szabadságáért vívott küzdelmeiben az ünnep és a gyász összeforr. Elválaszthatatlanok egymástól. Csak úgy, mint az élet és a halál, vagy a remény és a csalódás – egymás velejárói. Nekünk, magyaroknak, épp úgy, mint sok más közép-európai nemzetnek sok vereséget kellett átélnünk az elmúlt évszázadokban. Többször estünk ugyanabba a hibába, jóhiszeműségből. Amikor a 13 aradi vértanú emléke előtt tisztelgünk, jusson eszünkbe áldozatvállalásuk, de az is, hogy a „A balsors csapásaiból is eredhetnek magas érzelmek.” 1849 őszén nem csak a nemzet, a mi nemzetünk szabadságharcát verte le az akkori Európa két nagy birodalma, több volt ez annál! Meg is akarták alázni, a földbe döngölni, de nem sikerült nekik. Két évtized kellett ahhoz, hogy minden megváltozzon. Az az ifjú császár, kinek lelkén szárad a 13 tábornok halála és vére, 1867-ben már a magyarok kegyeit keresve kötötte meg Deák Ferencsel, a haza bölcsével az osztrák–magyar kiegyezést, mely lehetőséget teremtett a mi szülőföldünk, a mi Magyarkanizsánk felemelkedésére is. Ekkor fektették le a gazdasági, a művelődési, az oktatási és az egyházi élet alapjait nálunk. Ekkor épült fel a mai központi általános iskola, a városháza, a Szent Órangyalok templom, sőt a mai gyógyfürdő elődje, valamint a vasútállomás, és ekkor honosodott meg a községünk gazdasági alapját jelentő paprikafeldolgozás és -termesztés is. Mindezek nem történhetek volna meg az aradiak és a több tízezer honvéd vértanúsága nélkül. De „Legyőzték a halált, mert bármikor készek voltak elviselni azt.” Az örök időkre szóló tanulság, hogy csak áldozatvállalással, küzdelemmel lehet eredményt és sikert elérni! Az aradi hősök küzdöttek és bátor katonaként meghozták a maguk óriási áldozatát, ezért az utókor örök hálával és tisztelettel őrizzék emléküket! – fejtette ki Kávai Szabolcs.

Oláh Tamás Juhász Gyula az alkalomhoz illő versét szavalta el, majd elhelyezték az emlékezés és kegyelet virágait az MNT, a VMSZ képviselői, az önkormányzat, a helyi közösség, a Gyöngyszemeink Iskoláskor Előtti Intézmény és a szabadkai magyar konzulátus.

Végezetül a Cifraszűr vegyes kórus elénekelte a Szózatot.

(x)

Fotók: Puskás Károly